

El destí dels febles

«A la Mina el pa és la droga. I la droga no sempre costa diners. A vegades a canvi d'una colònia, a vegades a canvi d'un telèfon mòbil. Sempre hi ha droga»

Aquest passat dissabte a *El suplement* (<http://www.ccma.cat/catradio/alacarta/catalunya-migdia/quatre-gats-al-barri-de-la-mina/video/5629045/>) de Catalunya Ràdio vam visitar el barri de la Mina de Sant Adrià de Besòs per intentar entendre per què les administracions no han estat capaces de reaccionar davant la marginació i l'exclusió que viu el barri des de fa gairebé mig segle. Ho vam fer acompanyats dels escolapis Enric Canet i Josep Maria Montferrer. Aquest últim va arribar-hi fa més de 40 anys i és el responsable de l'Arxiu Històric. Aquest any ha rebut el premi Memorial Joan XXIII concedit per la Universitat de la Pau, presidida per Arcadi Oliveres, per haver lluitat per un barri que com deia Huertas Claveria, en un article de principis dels 70, "abans que s'acabés, ja s'havia oblidat".

La Mina sempre s'associa a les drogues - em deia Canet -, però el problema no només n'és el tràfic, també la gent que la consumeix. S'estima que un 80% dels que ho fan a la Mina no són del barri ni tan sols de Sant Adrià de Besòs. Aleshores, per què l'administració no actua i fa com si no passés res?

Hi ha qui defensa que les intervencions policials que es fan a Ciutat Vella, per exemple, serien una bona solució, però Montferrer insistia que si el mercat de la droga es tanqués, el barri explotaria socialment. La situació és dramàtica, continuava Canet: Hi ha un atur de més de 80%, una abstenció escolar a secundària del 70%. L'única sortida, per moltes famílies, és la droga. "Tinc tres fills. Si jo no faig això, els meus fills no mengin. Abans prefereixo anar a la presó", li deia un pare.

Per entendre la Mina cal aprendre una altra manera de situar-nos davant d'aquesta dura marginalitat. Canet defensa que els diferents plans de transformació no han d'atacar el problema de la droga si no construir les alternatives necessàries perquè la droga deixi de ser l'única via d'escapatòria. Fins ara, els diners dels projectes que s'han dedicat a la Mina s'han destinat a promoure l'especulació. El que abans eren camps de barraques, ara són terrenys plens d'oportunitats pels bancs i les empreses constructores, seguia Canet. I per això des de fa uns anys, si un es passeja per la Mina veurà que hi ha una zona de nova construcció, l'anomenada *Mina pija*, que està resultant una amenaça pels seus veïns. Hi viu gent amb renda més elevada, d'esquena a l'antic barri, que no té cap interès de relacionar-se i que acaben incidint directament als preus de la zona. Conseqüències de la gentrificació.

L'Enric i el Josep Maria viuen en la complexitat d'aquest barri i lluiten, inescotablement, en una guerra fastigosa, marginada i ocultada. També hi ha la Paqui, la Lourdes, la Daniela o el Cisco, que també apareixen al reportatge emès a la ràdio, entre d'altres. La Mina és plena de persones que s'esforcen per dignificar la seva comunitat, comprenen la lluita, la fan seva, i converteixen la seva vida en una causa. Tant de bo Marina Rossell no hagi de cantar mai més: "Quanta, quanta, quanta guerra. És el destí, el destí dels febles". I tant de bo l'Enric i el Josep Maria rebin més reconeixements, per no haver abandonat mai una terra que ja va néixer condemnada.